

پیش‌بینی تنیدگی والدینی براساس خوداثرمندی والدینی و حمایت اجتماعی در مادران دارای کودکان پیش‌دبستانی

مریم معلمی*^۱، کبری حاجی علیزاده^۲

۱. کارشناسی ارشد روان‌شناسی بالینی، گروه روان‌شناسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بندرعباس، بندرعباس، ایران. (نویسنده مسئول):

(moallemimaryam@yahoo.com)

۲. استادیار روان‌شناسی، گروه روان‌شناسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بندرعباس، بندرعباس، ایران.

مجله پیشرفت‌های نوین در علوم رفتاری، دوره دوم، شماره هفتم، اردیبهشت ماه ۱۳۹۶، صفحات ۴۰-۵۰

چکیده

تنیدگی والدینی می‌تواند تأثیرات مخربی بر والدین و کودکان داشته باشد، به همین دلیل شناسایی عوامل تأثیرگذار در تنیدگی والدینی اهمیت بسزایی دارد. ازاین‌رو این پژوهش باهدف پیش‌بینی تنیدگی والدینی براساس خوداثرمندی والدینی و حمایت اجتماعی در مادران دارای کودکان پیش‌دبستانی انجام شد. روش پژوهش توصیفی و از نوع همبستگی بود. جامعه آماری شامل کلیه مادران دارای کودکان سنین پیش‌دبستانی منطقه ۲ شهر بندرعباس در سال ۱۳۹۴ بودند که ۱۵۴ نفر به‌صورت نمونه‌گیری در دسترس انتخاب شدند. ابزارهای به کار گرفته‌شده، شاخص تنیدگی والدین (PSI)، پرسشنامه خوداثرمندی والدینی (PSEQ) و پرسشنامه حمایت اجتماعی (SSA) بود. برای تحلیل داده‌ها از آزمون همبستگی پیرسون و رگرسیون چندمتغیری استفاده شد. نتایج همبستگی پیرسون نشان داد که همبستگی معناداری بین خوداثرمندی والدینی و حمایت اجتماعی با تنیدگی والدینی وجود دارد ($p < 0/01$). همچنین نتایج تحلیل رگرسیون نشان داد که خوداثرمندی والدینی و حمایت اجتماعی باهم $60/5\%$ از واریانس تنیدگی والدینی را تبیین می‌نمایند. با توجه به یافته‌های این پژوهش، می‌توان آموزش و مداخله در بهبود خوداثرمندی والدینی و حمایت اجتماعی والدین را به‌عنوان یک روش مؤثر در کاهش تنیدگی والدینی آنان پیشنهاد داد.

کلیدواژه‌ها: تنیدگی، خوداثرمندی، حمایت اجتماعی، والدگری.